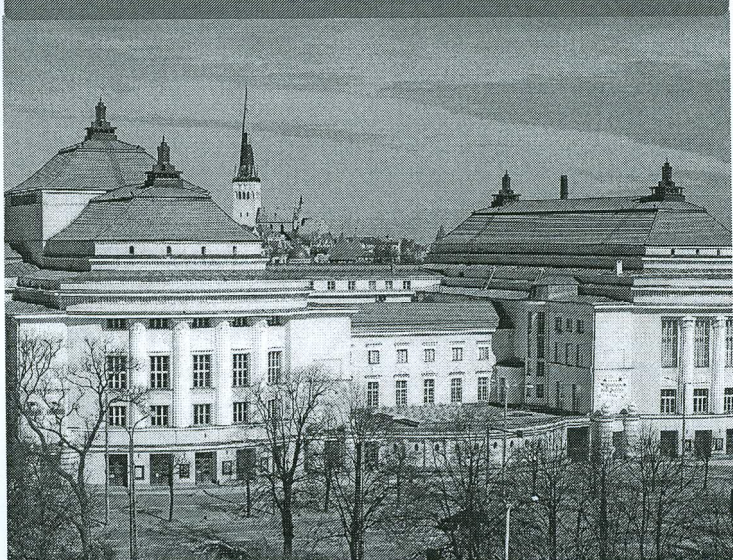

LUGEJA KIRI

Linnaosavalitsus kinkis eelmise aasta lõpus Nõmme eakatele jõulude ja uue aasta puhul teatrielamusi.

Suur teatrielamus

Irene Truuts

Möödunud aasta lõpus saabus nimeline kiri, kus Nõmme linnaosa valitsus teatas, et võimaldab pensionäridel külastada tasuta etendust „Viini veri“ Rahvusooperis Estonia! Piletid saab kätte kahel päeval, teatud kellaaegadel. Tore, olime abikaasaga elevel, mees otsis juba kapist oma tumeda ülikonna koos Eesti lipu värvides lipsuga, proovib selga.

Hommikukohv joodud, lähen kell 12.00 piletitele järele. Linnaosavalitsuse ruumes, Jaama 1 näen aga suurt rahvamassi õnnetute nägudega, kõik pensionärid. Selgus, et piletid olla otsa saanud juba hommikul vara. Lohutati viisakalt, et küll korraldatakse kordusetendus, siis saadetakse uus teade.

Umbes kuu aega hiljem, nagu lubatud, saimegi piletid kätte. Uudishimulikult ja tänutundes silmitsesin pääsmeid. Kuid oh pettumust – istekohtadeks on II rõdu, 5. rida! Arvati vist, et käib küll pensionäridele ja pealegi veel tasuta! Mina olen 80 a, mees 90 a, puusad, põlved opereeritud. Kuidas pääseda küll nii kõrgele ja kas ikka vanainimese silm näeb, mis laval toimub? Rõõmuga koos tuli ka mure südamesse.

Nüüd, kui etendusel on käidud, selgus, et närvitsemise asjatult. Poeg viis meid ilusal päiksepaistelisel hommikul kell 12.00 autoga etendusele. Parkida sai kohe reaalkooli kõrvale.

Fuajees oli rahvast murdu, järjekorrad pikad, kuid riietehoiu tädid olid väga nobedad ja lahked. Kõik laabus hästi. Nägin palju tuttavaid ja ka kuulsaid Nõmme eakaid elanikke. Daamidil värsked soengud peas,

maniküür tehtud ja kõpskingad jalas. Seljas muidugi parimad riided. Ka kuldehted, mis muidu kodus karbis seisavad, olid küll kaela ja kõrva riputatud.

Riided ära antud, hakkasime mehega uurima, kuidas teisele rõdule pääseb. Oh üllatust, meid juhutati lahkelt lifti, mis meid ilma jalavaevata kohale viis. Seal selgus, et rõdul on ka oma riietehoid, mida me ei teadnudki. Minu esialgne arvamus, et II rõdu käib küll pensionäridele, oli vale. Taheti ju kõik külastajad ikkagi ära mahutada – seepärast. Etenduse algul pidas keegi mees ilusa kõne. Kuulsime, kuid ei näinud, sest viiendast reast paistis ainult pool orkestrit, aga mees olla seisnud saalis orkestriruumi ees. Siiski taipasin, et see mees oli meie linnaosa vanem Rainer Vakra, kogu selle ürituse organiseerija.

Kui etendus algas, oli algul mulje lootuse- tu, mõtlesin, kuidas me mehega need 3 tundi vastu peame? Keegi kõhis, keegi nohises, keegi pobises poolvaljult rääkida. Kuigi laval toimuvat hästi ei näinud ja sõnadest üldse aru ei saanud. Kõik selle korvas Straussi jumalik muusika! Ja meie ilusad, saledad noored artistid, maitsekas lavakujundus ja kostüümid.

Solistid olid vokaalselt head, ei jäänud sugu- gi alla minu noorusaegsetele operetitähedele nagu Meta Kodanipork, Sohvi Sooäär, Endel Pärn ja Agu Lüdigi. Etendus oli kõrgel tasemel ja mida vaatus edasi, seda vaimustunumaks muutus publik. Alguse kerge pettumus oli kadunud, meid haaras suur teatrielamus. Ovatsioonid ei tahtnud lõppeda. Arvan, et kogu saali- ja rõdutäied nõmmekaid tundsid sel hetkel ühtekuuluvus- ja tänutunnet.